ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Z. S.**, zastoupen Mgr. Rebekou Moťovskou Židiuliakovou, advokátkou se sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j. KK/1735/LP/24-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 10. 2024, č. j. 77 A 21/2024 - 43,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 10. 2024, č. j. 77 A 21/2024 - 43 **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 24. 4. 2024, č. j. KK/1735/LP/24-3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 30 591 Kč k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Rebeky Moťovské Židiuliakové, advokátky se sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci Nejvyšší správní soud dovodil, že grafické znázornění vlastnoručního podpisu oprávněné úřední osoby na písemném vyhotovení správního rozhodnutí je možné považovat za osobní údaj týkající se identifikovatelné fyzické osoby

dle čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (GDPR). Zpracování tohoto osobního údaje ve formě jeho poskytnutí třetí osobě je však nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje, respektive pro splnění úkolu prováděného správcem při výkonu veřejné moci, které jsou v českém právu stanoveny § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (InfZ). Podpis úřední osoby na správním rozhodnutí je údajem o funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, který vypovídá o jeho úřední činnosti.

[2] Žalobce požádal Městský úřad Sokolov coby povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí kopie usnesení o zastavení řízení vedeného povinným subjektem ve věci přestupku třetí osoby, a to včetně doložky právní moci, informace o dni vypravení a doručení vyžádaného usnesení. Povinný subjekt žalobci poskytl část požadovaných informací. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2024 nicméně částečně odmítl žalobci poskytnout informaci, pokud jde o osobní údaje fyzické osoby, které se rozhodnutí týkalo (její jméno a příjmení, datum narození, adresu bydliště, registrační značku silničního vozidla) a podpis úřední osoby nacházející se na usnesení.

[3] Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním. Anonymizaci osobních údajů dotčené fyzické osoby akceptoval. S odkazem na § 8a odst. 2 InfZ však nesouhlasil se začerněním podpisu úřední osoby na poskytnutém usnesení. Dle názoru žalobce je podpis úřední osoby údajem o veřejné osobě, který vypovídá o její veřejné činnosti. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, a to s odkazem na § 8a a § 8b odst. 2 InfZ. Zdůraznil, že podpis úřední osoby je osobní údaj, který je v praxi zneužitelný. Povinný subjekt proto dle názoru žalovaného postupoval správně, když podpis úřední osoby neposkytl, a to rovněž z důvodu povinnosti respektovat osobní a soukromý život úřední osoby.

[4] Krajský soud v Plzni (krajský soud) žalobu zamítl. Úvodem připustil, že napadené rozhodnutí trpí vadou, neboť vychází z v době rozhodování již neplatné právní úpravy, a to úpravy zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a nikoliv zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, který měl žalovaný na projednávanou věc aplikovat. Krajský soud však přesto nepovažoval za nezbytné zrušit rozhodnutí žalovaného, neboť z něj byl schopen seznat úvahu žalovaného ohledně aplikace výjimky § 8a odst. 2 InfZ v relevantním znění.

[5] Krajský soud následně přistoupil k samotné aplikaci § 8a odst. 2 InfZ, tak jak byla upřesněna novější judikaturou NSS (rozsudek ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024 - 26). Za prvé, krajský soud dovodil, že vlastnoruční podpis je osobním údajem fyzické osoby. Za druhé, tento osobní údaj je údajem o zaměstnanci veřejné správy, což bylo v dané věci rovněž splněno. Krajský soud nicméně došel k závěru, že podpis úřední osoby nenaplňuje podmínky třetí, tedy že by daný osobní údaj (podpis) vypovídal o úřední činnosti, funkčním či pracovním zařazení dané osoby.

[6] Krajský soud připustil, že podpis oprávněné úřední osoby je povinnou náležitostí písemného vyhotovení správního rozhodnutí dle § 69 správního řádu. Jeho absence může založit nezákonnost nebo i nicotnost správního rozhodnutí. Nicméně z vlastního provedení podpisu úřední osoby se není možné dozvědět o úřední činnosti dané úřední osoby nic.

Informace ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ jsou obsaženy již v samotném jméně a příjmení oprávněné osoby a její identifikace v záhlaví či podpisové části správního rozhodnutí (mimo vlastnoručního podpisu). V projednávané věci tak byla tato informace poskytnuta v podobě identifikace úřední osoby na písemném vyhotovení správního rozhodnutí jako „*J. S., referent oddělení správních deliktů, oprávněná úřední osoba*“. Určité provedení vlastnoručního podpisu úřední osoby na správním rozhodnutí však tuto výpovědní hodnotu nemá.

[7] Krajský soud proto uzavřel, že ani při poskytnutí vlastnoručního podpisu úřední osoby by stejně žalobce nebyl s to ověřit, zda je pod rozhodnutím vskutku podepsána oprávněná úřední osoba. Úřední osoba totiž může v pracovním životě používat jiné provedení podpisu než v životě osobním. Konkrétní provedení podpisu tak nemá vlastní informační hodnotu. Navíc informaci o skutečnosti, že bylo předmětné správní rozhodnutí podepsáno, žalobce vlastně dostal, neboť vlastní provedení podpisu na jemu poskytnuté listině bylo začerněno. Pokud by se na tomto vyhotovení podpis vůbec nenacházel, nebylo by ani co začerňovat. Tudíž existence začerněného čtverečku na poskytnuté kopii písemného vyhotovení tak žalobci vlastně potvrdila, že bylo úřední osobou podepsáno.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) podal kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a rovněž rozhodnutí žalovaného.

[9] Za prvé, stěžovatel zdůrazňuje, že krajský soud založil důvody pro zamítnutí žaloby na odlišných úvahách, než které vyjádřil povinný subjekt a žalovaný ve svých rozhodnutích. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích odkazovaly na jiná právní ustanovení, než na kterých krajský soud založil své rozhodnutí, tedy nikoliv na § 8a odst. 2 InfZ. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na setrvalou judikaturu správních soudů, že není úlohou soudu „doodůvodňovat“ správní rozhodnutí za žalovaného. Nosné důvody rozhodnutí správního orgánu nemohou zaznít teprve v rozsudku správního soudu.

[10] Za druhé, stěžovatel zdůrazňuje, že podpis oprávněné úřední osoby na rozhodnutí vypovídá o úřední činnosti, funkčním či pracovním zařazení dané osoby, tedy splňuje i třetí podmínku ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. Úřední osoba vyhotovuje svůj podpis na rozhodnutí v pracovní době; za podepisování dokumentů je placena z veřejných zdrojů; podpis svědčí o autorství dokumentu či jeho autorizaci, k čemuž je oprávněná úřední osoba povolána dle právního předpisu, který povinnost k podpisu rozhodnutí předepisuje (§ 67 odst. 2, § 69 odst. 1 správního řádu). Podepsání rozhodnutí je tedy úředním postupem; tedy též úřední činností. Vypovídá právě o skutečnosti, že úřední osoba rozhodnutí autorizovala, a svým způsobem za něj „převzala zodpovědnost“. Nelze tedy přijmout argument, že by podpis nic nevypovídal o úřední činnosti dané osoby.

[11] Žalovaný se ztotožnil s právním názorem krajského soudu. Podtrhl, že z kasační stížnosti jsou zřejmé osobní zájmy žalobce na zjištění podpisu úřední osoby. Tyto osobní zájmy jsou v rozporu s poskytováním informací dle InfZ. Vlastnoruční podpis úřední osoby

je součástí soukromí člověka. Žalovaný dále podtrhl, že dle [*žalovaným však blíže nespecifikovaného – pozn. NSS*] ustanovení GDPR musí být pro poskytnutí požadované informace splněny tři podmínky: 1) osobní údaj se musí týkat v zákoně zmíněného subjektu údajů, tj. veřejně činné osoby; 2) osobní údaj vypovídá o veřejné nebo úřední činnosti, funkčním nebo pracovním zařazení; a 3) povinný subjekt údaje poskytne pouze tehdy, pokud při posuzování žádosti nedospěje k závěru, že ochrana soukromí subjektu údajů převažuje nad veřejným zájmem na poskytnutí informace.

[12] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného mimo jiné rozporuje, že by měl osobní zájem na „zjištění" podpisu úřední osoby. Zdůrazňuje, že úřední osobu nezná, nikdy s ní nepřišel do styku. Svoji zvědavost směřuje k povinnému subjektu, u kterého má podezření, že některé písemnosti antedatoval, k čemuž využil jinou osobu, neboť příslušná úřední osoba v daném období již na úřadě nepracovala. Stěžovatel se rovněž podivuje nad třetí podmínkou zpřístupnění požadované informace, zmíněnou žalovaným, které nejenom že nefiguruje ani v rozhodnutí žalovaného, ale ani v rozsudku krajského soudu.

[13] Závěrem stěžovatel odkázal na usnesení NSS ze dne 1. 11. 2023, č. j. 10 As 102/2023 - 43, kterým NSS předložil Soudnímu dvoru EU předběžné otázky týkající se aplikačního rámce GDPR s ohledem na osobní údaje jednatelů právnických osob. Dle jeho názoru je situace u úředních osob, které rovněž nejednají ve svém „osobní" kapacitě, ale jako zástupci veřejnoprávní korporace, obdobná.

[14] V doplnění své kasační argumentace ze dne 20. 1. 2025 pak stěžovatel odkázal na rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 11. 2024, č. j. MV-144220-6/ODK-2024, kde v bodech 29-31 ministerstvo v jiné věci coby odvolací orgán zaujalo názor, že grafická podoba vlastnoručního podpisu úřední osoby je osobním údajem dané fyzické osoby, nicméně tento údaj spadá pod ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, a povinný subjekt v dané věci jej proto měl poskytnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] NSS přitakal stěžovateli již v jeho první kasační námitce. Oba správní orgány založily odůvodnění svých rozhodnutí na nesprávné (v předmětné době již neaplikovatelné) právní úpravě. Pro posuzovanou věc klíčové ustanovení § 8a odst. 2 InfZ žádný ze správních orgánů nezohlednil. Nemohl proto ani provést korektní subsumpci a vyhodnocení naplnění relevantních zákonných kritérií ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, kterými se nezabýval. Byť tedy NSS kvituje pragmatickou snahu krajského soudu zbytečně nerušit správní rozhodnutí i přes zjevné právní vady, „seznatelnost" úvahy správních orgánů v dané věci, jak ji provedl krajský soud v bodě 40. a n. napadeného rozsudku, v zásadě skutečně znamená, že věcná argumentace relevantní právní úpravou zazněla poprvé až v rozsudku krajského soudu.

[18] Již tato skutečnost by sama o sobě zakládala důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalovaného. V projednávané věci nicméně NSS považuje z důvodů procesní ekonomie za účelné vyjádřit se i k podstatě věci, tedy možnosti žalovaného odmítnout s odkazem na GDPR a § 8a odst. 2 InfZ poskytnutí vlastnoručního podpisu úřední osoby na kopii správního rozhodnutí, kterou poskytl na základě informačního dotazu třetí osoby. Byť relevantní argumentace aplikovatelnou právní úpravou zazněla vskutku až před krajským soudem, oba účastníci řízení měli možnost se k těmto otázkám v řízení před soudem i kasačním soudem vyjádřit, což také podrobně učinili.

[19] NSS úvodem předesílá, že vlastnoruční provedení podpisu fyzické osoby (úřední osoby) na správním rozhodnutí bude pro účely projednávané věci považovat za osobní údaj dle čl. 4 odst. 1 GDPR, který je zpracováván zpřístupněním dle čl. 4 odst. 2 GDPR. Nejedná se nicméně o otázku nespornou: stěžovatel odkázal na možnou analogii s otázkou předloženou NSS Soudnímu dvoru EU usnesením ze dne 1. 11. 2023, č. j. 10 As 102/2023 - 43. V této dosud nerozhodnuté věci (vedené před Soudním dvorem jako C-710/23) se NSS první předloženou otázkou dotázal, zda zpřístupnění jména, příjmení, podpisu a kontaktních údajů fyzické osoby coby jednatele či odpovědného zástupce právnické osoby, učiněné výlučně za účelem identifikace (osoby oprávněné jednat jménem určité) právnické osoby, tedy vlastně v rámci právního jednání samotné právnické osoby, je zpracováním „osobních údajů“ o dané fyzické osobě podle čl. 4 písm. 1) GDPR.

[20] Logika citované a nyní projednávané věci je v určitém ohledu skutečně obdobná: v obou případech není *cílem zpracování* osobních údajů získat informace *o určité fyzické osobě*, která jedná jménem právnické osoby (ať se již jedná o obchodní korporaci, či veřejnoprávní korporaci či orgán jakéhokoliv typu), ale identifikovat jednání právnické osoby, která pouze prostřednictvím dané fyzické osoby jedná. Ani v projednávané věci se stěžovatel nedotazoval na informace o jakékoliv identifikovatelné fyzické osobě; chtěl pouze získat kopii správního rozhodnutí, na které je podpis úřední osoby vykonávající veřejnou moc. Stejnou logikou by ustanovení § 8a odst. 2 InfZ bylo možné vnímat jako aplikující se pouze na informační žádosti ***o*** veřejně činných osobách, tedy vůbec se nevztahující na situace, kdy určitá fyzická osoba coby osoba úřední státní moc sama přímo vykonává. Pod § 8a odst. 2 InfZ by pak spadaly pouze dotazy týkající se identifikovaných fyzických osob (kupř. jaké odměny pobíral zaměstnanec XY za minulý rok?), nikoliv dotazy týkající se přímo výkonu veřejné moci (kupř. jaký je obsah rozhodnutí správního orgánu?). V prvním případě je informace o fyzické osobě cílem informačního dotazu. V druhém případě je cílem informačního dotazu jednání právnické osoby či korporace, do kterého daná fyzická osoba vstupuje pouze z titulu výkonu své funkce v dané osobě. Nejedná se tak o informaci o fyzické osobě, ale o informaci o jednání osoby právnické, resp. orgánu veřejné moci.

[21] Na druhou stranu je však rovněž pravdou, že přístup Soudního dvora EU k výkladu již tak široce pojatého „osobního údaje“ dle GDPR je profylaktický až bezbřehý (viz rozsudky ze dne 13. 5. 2014, *Google Spain a Google*, C-131/12, bod 53, jakož i ze dne 27. 9. 2017, *Puškár*, C-73/16, bod 38). Nejinak je tomu u výkladu ostatních definičních pojmů GDPR, jako je kupříkladu „osobní údaje“, anebo „zpracovávání“ či „správce“, velice široký (rozsudky ze dne 13. 5. 2014, *Google Spain a Google,* C-131/12, bod 34, jakož i ze dne

5. 6. 2018, *Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein*, C-210/16, bod 28). Je rovněž pohříchu abstraktně definiční, odtržen od jednotlivého procesu zpracování, který by měl definovat rámec zpracování osobních údajů skrze smysl a účel dané operace.

[22] Klíčové pro odlišení nyní projednávané věci od probíhajícího řízení o předběžné otázce ve věci C-710/23 je nicméně skutečnost, že pro tam projednávanou otázku podstatný úvodní bod č. 14 preambule k GDPR se vztahuje pouze na komerční právnické osoby, nikoliv na veřejnoprávní korporace. Nezdá se tudíž, že by incidenční poskytování osobních údajů v úředních dokumentech, a to včetně údajů o samotných úředních osobách, mělo být mimo působnost GDPR. Tuto skutečnost potvrzuje rovněž čl. 86 GDPR, který (patrně dále nad rámec titulů čl. 6 GDPR?) zdůrazňuje možnost přístupu veřejnosti k úředním dokumentům, a to včetně osobních údajů v těchto údajích obsažených. Právě přístup veřejnosti k informacích o veřejně činné osobě je rovněž předmětem detailní vnitrostátní úpravy prostřednictvím InfZ, což je opět úprava, která s ohledem na fyzické osoby jednající za komerční právnické osoby chybí.

[23] Za těchto okolností proto NSS neshledal důvod pro přerušení řízení dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. za účelem vyčkání rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-710/23.

[24] Skutečnost, že informace psané rukou mohou obsahovat dodatečné, grafologické informace o dané osobě, Soudní dvůr EU již rovněž potvrdil, byť v mírně odlišném kontextu. V rozsudku ze dne 20. 12. 2017, *Nowak*, C-434/16, bod 37, Soudní dvůr vnímal rukou psané odpovědi účastníka odborné zkoušky jako údaje o jeho osobě, které zachycují nejenom jeho myšlenkové pochody, úsudek, a kritické myšlení, ale rovněž jeho grafologické informace, které vnímal jako samostatný typ osobního údaje o dané fyzické osobě.

[25] Nicméně i pokud by (nepřímé) poskytnutí informací o identifikovatelné fyzické osobě coby osobě úřední v rámci informačního dotazu bylo zpracováváním osobních údajů o této osobě, pak se v případě poskytnutí vlastnoručního provedení podpisu jedná o poskytnutí informace, která vypovídá o úřední činnosti dané osoby ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ, respektive čl. 6 odst. 1 písm. c), případně e) GDPR.

[26] Jak již konstatoval NSS v rozsudku ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024 - 26, střet práva na informace s ochranou osobních údajů řeší § 8a InfZ. Podle § 8a odst. 1 InfZ platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Tímto předpisem je dnes kromě Občanského zákoníku především GDPR. Ustanovení § 8a odst. 2 InfZ však stanoví zvláštní pravidlo vůči § 8a odst. 1 téhož zákona: *„Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“*

[27] Povinný subjekt proto poskytne informaci při současném splnění tří zákonných podmínek: 1) musí jít o osobní údaj týkající se 2) zaměstnance veřejné správy a 3) vypovídající o jeho úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

[28] Žalovaný se mýlí, pokud ve svém vyjádření ke kasační stížnosti dovozuje podmínku další, tedy že informace podle § 8a odst. 2 InfZ bude poskytnuta pouze tehdy, pokud

povinný subjekt nedospěje při posuzování žádosti k závěru, že ochrana soukromí subjektu údajů převažuje nad veřejným zájmem na poskytnutí informace.

[29] Je jistě pravdou, že přiměřenost při nakládání s osobními údaji je vlastní celému GDPR coby právnímu předpisu, a to přinejmenším v horizontálním ustanovení „minimalizace údajů“ dle čl. 5 odst. 1 písm. (c) GDPR (zásady zpracování osobních údajů). Česká republika nicméně ustanovením § 8a odst. 2 InfZ přijala specifickou vnitrostátní úpravu předvídanou čl. 6 odst. 2 a 3 GDPR, přičemž otázku *přiměřenosti rozsahu* poskytování osobních údajů upravila *již na úrovni legislativní*: pokud se osobní údaj týká veřejné osoby a rovněž vypovídá o jeho veřejné činnosti, pak se předpokládá, že je jeho poskytnutí přiměřené. Poskytnutí relevantní informace o veřejně činné osobě, které vypovídá o její úřední činnosti, je totiž *ex lege* nezbytné s ohledem na účel, pro který je daná informace poskytována: informování veřejnosti o činnosti veřejné správy a jejích výstupech. Pokud daný osobní údaj pod toto vymezení spadne, další, samostatné posuzování přiměřenosti se neprovádí.

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že podpis oprávněné úřední osoby je nezbytnou obsahovou náležitostí písemného vyhotovení správního rozhodnutí podle § 69 správního řádu. Doplňuje nicméně, ve shodě se stěžovatelem, že tento *podpis vypovídá o úřední činnosti dané úřední osoby*. Tím je naplněna rovněž třetí podmínka výše citovaného ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. Ostatně krajský soud ve své argumentaci ani neosvětluje, o čem jiném by podpis oprávněné úřední osoby na správním rozhodnutí dle jeho názoru vlastně vypovídal. Patrně se z povahy věci nebude jednat o projev osobní povahy či soukromí fyzické osoby ve smyslu § 8a odst. 1 InfZ, který se coby projev intimní sféry fyzické osoby nahodile zhmotnil na správním rozhodnutí. Jediným důvodem pro podpis úředního dokumentu je status dané fyzické osoby coby osoby úřední. Jedná se o potvrzení projevu vůle oprávněné úřední osoby, že daná listina skutečně obsahuje jeho rozhodnutí, což svým podpisem v rámci výkonu své funkce stvrzuje.

[31] Byť je ustanovení § 8a odst. 2 InfZ výjimkou z obecné ochrany projevů osobní povahy § 8a odst. 1 InfZ, a obecně ochrany soukromí fyzické osoby podle GDPR, respektive Občanského zákoníku, v kontextu svobodného přístupu k informacím nelze toto ustanovení vykládat natolik zužujícím způsobem, aby došlo k vyprázdnění jeho obsahu. Proto bude obecně platit, že pokud dochází v rámci výkonu veřejné moci k incidenčnímu sdělení osobního údaje úřední osoby, pokud je sdělení dané informace o úřední osobě nezbytné pro řádný výkon veřejné správy, pak tento údaj bude spadat pod ustanovení § 8a odst. 2 InfZ.

[32] Opačný přístup při výkladu třetí podmínky § 8a odst. 2 InfZ, spočívající v dodatečném ověřování subjektivní vypovídající hodnoty sdělení osobního údaje o úřední osobě pro žadatele o informaci, by mohl dříve či později vést rovněž k závěru, že správní orgán nemůže vést ústní jednání, neboť v jeho rámci dochází k zpřístupňování osobních údajů úřední osoby, a to dokonce zvláštní kategorie citlivých biometrických údajů – tedy zevní biometrický popis úřední osoby či záznam jejího hlasu (čl. 9 odst. 1 GDPR). Pokud by se ústní jednání již muselo konat, pak by patrně bylo přiměřené, aby úřední osoba seděla v místnosti plně zahalena či za plentou a její hlas byl digitálně pozměněn, neboť účastník řízení, který s ní bude jednat poprvé, si rovněž nemůže ověřit, zda jmenovka

na stolku před úřední osobou či na dveřích její kanceláře odpovídá skutečnosti, a je přeci zapotřebí chránit soukromí úředních osob.

[33] Lapidárně řečeno, pokud se daná informace *skutečně týká veřejné osoby při výkonu veřejné funkce*, pak taková osoba žádného práva na soukromí nepožívá. Výkon veřejné moci není soukromou záležitostí veřejných osob. Na druhou stranu pochopitelně platí, že existuje celá škála informací o úřední osobě soukromé povahy, která nevypovídá o její úřední činnosti. Zda je úřední osoba fanouškem FC Baník Ostrava, zda hraje ve volném čase fotbal nebo golf, či zda má na zahradě bazén, nebude vypovídat ničeho o její úřední činnosti. Žádná z těchto informací nebude bez dalšího informací o úřední činnosti úřední osoby v kontextu § 8a odst. 2 InfZ.

[34] Z těchto důvodů spekulace krajského soudu na téma, zda žadatel o informaci obecně či stěžovatel v projednávané věci zvláště něco z daného provedení podpisu zjistí či nezjistí, zda mu k něčemu bude či nebude, nejsou namístě. Jediným relevantním zjištěním je, zda podpis úřední osoby na správním rozhodnutí vypovídá o úřední činnosti dané osoby. Pokud ano, není úlohou ani povinného subjektu, ani správních soudů, hodnotit účelnost či smysluplnost informačních dotazů žadatelů, a to ani obecně, ani ve specifickém rámci výkladu § 8 odst. 2 InfZ. Jejich úlohou je pouze posoudit, zda daný žadatel může daný typ informace obdržet. Ostatně žadatel není povinen sdělovat účel či cíl svého informačního dotazu.

[35] To samé platí i o spekulacích jak správních orgánů, tak krajského soudu na téma možné zneužitelnosti znalosti vlastnoručního provedení podpisu úřední osoby jakýmkoliv žadatelem, který jej získá. I za předpokladu, že „úřední“ podpis úřední osoby by byl stejný, jako její podpis „civilní“, tak nic nebrání dané úřední osobě, pokud by využívání plné verze svého jediného podpisu v úředním styku vnímala jako problém, aby jí vyhotovované správní rozhodnutí podepisovala pouze elektronicky.

[36] V tomto ohledu NSS uzavírá, že pod vyžádaným usnesením povinného subjektu, založeným ve spise krajského soudu, je kromě označení úřední osoby „*J. S., referent oddělení správních deliktů*“, podpisu úřední osoby a otisku úředního razítka, rovněž připojena kurzívou poznámka „*oprávněná úřední osoba elektronicky podepsáno*“. S ohledem na skutečnost, že jde o soudní spis v tištěné podobě, není možné ověřit, zda se jedná skutečně o vlastnoruční podpis oprávněné úřední osoby, anebo zda je tento podpis pouze zvolenou grafickou vizualizací digitálně (elektronicky) podepsaného dokumentu, čemuž by nasvědčovala poznámka „elektronicky podepsáno“. V každém případě však opět platí, že pokud by úřední osoba vnímala poskytování grafického znázornění svého vlastnoručního podpisu jako problémové, může zvolit elektronický podpis, a to ideálně ve verzi, která nezobrazí v digitálním podpisu grafické provedení podpisu vlastnoručního.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Kasační stížnost byla důvodná. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek krajského soud. Jelikož k tomuto postupu byl dán důvod již v řízení před krajským soudem, zrušil i napadené rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 1 a odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[38] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. zároveň soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobě. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto mu podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náleží proti žalovanému náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložil.

[39] Náklady řízení stěžovatele tvoří soudní poplatky ve výši 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost).

[40] V řízení před krajským soudem pak náklady řízení představuje odměna advokátky za zastupování (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby, a repliku reagující na vyjádření žalovaného). Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024, tak činí 3 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) citované vyhlášky]. K úkonům právní služby je třeba připočíst 3 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky. Náhrada je zvýšena o DPH, jelikož zástupkyně stěžovatele je plátcem této daně. Za řízení o žalobě tak náhrada celkem činí 12 342 Kč.

[41] V řízení o kasační stížnosti tvoří náklady řízení odměna advokátky za dva úkony právní služby (sepsání kasační stížnosti a replika k vyjádření žalovaného). Odměna za první úkon, učiněný před 1. 1. 2025, je 3 100 Kč spolu s paušální náhradou 300 Kč, taktéž zvýšené o DPH. Za druhý úkon, učiněn dne 3. 1. 2025, již v souladu s vyhláškou č. 258/2024 Sb. náleží odměna 4 620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] spolu s paušální náhradou 450 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky ve znění od 1. 1. 2025, včetně DPH. Za řízení o kasační stížnosti tak náhrada celkem činí 10 249 Kč.

[42] Žalovaný je tedy povinen stěžovateli nahradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti ve výši 30 591 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně advokátky Mgr. Rebeky Moťovské Židuliakové.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2025

Michal Bobek
předseda senátu